

Resolution vedrørende bekæmpelse af arbejdsløshed,

forelagt af *Alfred Robberts*, repræsentant for arbejderne i Storbritannien.

I bevidstheden om Den internationale Arbejdsorganisations højtidelige forpligtelse i henhold til Philadelphiadeklarationen om blandt verdens nationer at fremme planer, som vil gennemføre fuld beskæftigelse og en øget levestandard, og

efter at have undersøgt den af Det internationale Arbejdsbureau udarbejdede rapport i anledning af den i Genève i 1949 af den internationale arbejdskonferences 32. samling vedtagne resolution vedrørende arbejdsløshed, og

efter i overensstemmelse med den af Det økonomiske og sociale Råd over for de særlige institutioner fremsatte anmodning at have studeret en af en gruppe af generalsekretæren for De Forenede Nationer udnævnte eksperter udarbejdet rapport vedrørende nationale og internationale foranstaltninger til fuld beskæftigelse samt drøftelsen vedrørende rapporten i Kommissionen for Økonomi og Beskæftigelse og i Det økonomiske og sociale Råd,

erkender konferencen, idet den har bemærket sig, at der i dag er mindre arbejdsløshed end i størstedelen af tiden mellem de to krige, at (1) arbejdsløshed fortsat medfører alvorlige vanskeligheder for et betydeligt antal arbejdere, og at (2) frygten for, at massearbejdsløshed kan opstå, stadig medfører en følelse af utryghed for alle arbejdere.

Konferencen erkender endvidere, at underbeskæftigelse med påfølgende lav arbejdsydelse i mange lande er en endnu alvorligere hindring for en højnelse af den nuværende lave levestandard.

Konferencen mener, at massearbejdsløshed og underbeskæftigelse er sociale onder, som kan udryddes ved en passende politik, til hvis udvikling FN, de særlige institutioner, regeringerne samt arbejdsgiver- og arbejderorganisationer hver for sig kan yde en meget betydelig indsats.

Konferencen henleder derfor de Forenede Nationers, de særlige institutioners, regeringernes samt arbejdsgiver- og arbejderorganisationernes opmærksomhed på følgende midler, som efter dens mening i stor udstrækning bør bringes i anvendelse i bestræbelsen for at fjerne disse onder:

1. Alle lande bør hurtigst muligt fastsætte bestemmelser om ydelse af arbejdsløshedsunderstøttelse, der er tilstrækkelig til, at ufrivilligt arbejdsløse arbejdere kan opretholde i det mindste en socialt antagelig minimumslevestandard.

2. Alle regeringer bør sikre sig, at deres oplysningstjeneste vedrørende den økonomiske udvikling og deres administrative maskineri er tilstrækkeligt og navnlig tilstrækkeligt smidigt, således at de kan udbygge og gennemføre en effektiv beskæftigelsespolitik, hvorunder man må have for øje, at den heldige gennemførelse af en sådan politik i stor udstrækning vil være betinget af, at der tages forholdsregler i de rigtige retninger og på et tidligt stadium for at modvirke uheldige bevægelser på enkelte områder inden for den økonomiske udvikling, førend de udvikler sig til en depression, som påvirker økonomien som helhed.

3. Ved at søge ved indenlandske foranstaltninger at opretholde den samlede efterspørgsel på et niveau, der er passende til opretholdelse af fuld beskæftigelse, bør regeringerne navnlig have opmærksomheden henvendt på:

- (a) Betydningen af samtidig at gennemføre sådanne tilgrundliggende sociale mål som fortsat økonomisk vækst, støt højnelse af levestandarden og social fremgang, hvis fremme navnlig kræver en effektiv og smidig produktion, en retfærdig fordeling af indtægter og en sådan ligelig hensyntagen til kapitalanbringelse, forbrug og fritid, der er tilpasset efter kravene i det pågældende samfund;
- (b) behovet for omgående foranstaltninger for at modvirke svingninger, efterhånden som de indtræffer — enten foranstaltninger, der er rettet mod specielle udsnit af økonomien, såsom foranstaltninger til at vedligeholde landbrugets indtægter, oparbejdelse af lagre, offentlige arbejder og foranstaltninger, der tjener til at opmuntre foretagsomheden i specielle industrier, eller foranstaltninger, der skal forøge efterspørgslen i al almindelighed, såsom lavere skatter, forbrugertil-